

SARAH

Era o zi foarte placuta de toamna, dar de asemenea inceputul unui nou an scolar. Imi vazusem deja toti colegii din anul precedent, inasa mai asteptam sa imi vad cele doua noi colege si sa le cunosc. Pe una o cheama Delia, iar pe cealalta o cheama Sarah; din cate intelesesem una dintre ele trebuia sa aiba niste problem de sanatate, avea handicap.

M-am imprietenit foarte repede cu ambele, dar Sarah parea a fi putin mai retrasa si foarte inteligenta. Avea multe talente artistice, ca de pilda se pricepea foarte mult la desen si canta foarte bine la pian si vioara.

Sarah nu prea vorbea cu nimeni, deoarece toti elevii isi bateau joc de ea, dar si copiii care o vedeau pe strada incepeau sa rada, iar ea plangea mereu pe tema aceasta, asa ca a hotarat ca e mai bine sa nu mai vorbeasca cu nimeni si sa nu mai iasa din casa, decat ca sa mearga la scoala.

Eu am mai multi prieteni cu handicap, ca Sarah si am reusit sa ii conving ca fiecare este special in felul lui sic a

nu trebuie sa le fie rusine cu aceste problem, pentru ca acestea ii fac pe ei unici. Eram gata sa o conving pe Sarah de acelasi lucru.

Am decis sa ne intalnim in parculutul de langa casa acesteia, deoarece este un loc mai retras, cum ii place ei. I-am vorbit putin si despre ceilalti prieteni ai mei care s-au integrat foarte repede in colectivul scolar, dar si in societate si acum nu le mai este rusine de nimeni, deoarece fiecare si-a descoperit talentul, iar acum il folosesc pentru a se simti mai bine si toti ii admira pentru ceea ce fac. Ma asculta cu atentie si pare a fi putin pe ganduri. Pentru primul pas i-am propus ca la ora de muzica, cand intreaba doamna profesoara daca stie cineva sa cante la vreun instrument sa se ridice in picioare si sa cante ceva clasei. Ea parea putin impotriva acestei propuneri, dar oricum avea de gand sa cante.

Ora de muzica fusese un mare succes. Nimeni din clasa nu stia cat de talentata este Sarah la muzica. Dupa prestatia sa, toti elevii s-au ridicat si au inceput sa o aplaude, inclusiv doamna profesoara.

Urmatorul pas era sa participe la un concurs de muzica, iar ea sac ante la pian si sa le arate tuturor ca

oricine poate canta la un instrument, chiar si un copil cu handicap. Asa poate isi depaseste si frica de a iesi in public.

Nu dupa mult timp, am gasit un concurs la care puteau participa copiii cu varstele cuprinse intre 10 si 15 ani. Imediat ce am vazut acest afis cu concursul am inscris-o. Ii spuneam sa isi aleaga un cantec care o reprezinta, prin care sa transmita emotiile pe care ea le-a trait toata viata si cat a suferit.

Au venit si parentii ei, dar si clasa noastra care o sustineau din tot sufletul. Avea putina concurenta, la varstele mai mari, dar nu o speria nimeni.

A ajuns pe scena, s-a asezat la pian; si-a dat jos manusile negre si a inceput sa cante cu toata inima. Se emotionase tot publicul, dar si juriul. Toti aveau pielea de gaina.

A iesit pe locul 3, dar acel moment ii schimbuse toata viata. Aparuse si la televizor cu un interviu numit: "CUM MI-A SCHIMBAT MUZICA VIATA?" . A vorbit foarte frumos si a incepu sa iasa si din casa usor-usor. Mai veneau oameni la ea si o mai intrebau cum a fost

perioada cand nu voia sa mai iasa din casa, ce sfaturi ar da pentru alti copii cu aceste probleme....

Acum Sarah este o profesoara de muzica la Conservator si a devenit exemplul a mai multor oameni si copii cu handicap!

(4)

GEORGESCU REBECA
cls. a -VI- a B
C.H. „ION NEACULCE”
BUCUREȘTI, SECTOR 1
Prof. Grad. Constantin Mialte